

Narodil se pánví napřed. A tak jsem až do posledního okamžiku nic netušila. Pouze jsem si uvědomovala, jak mne porodní bába vesele, hlučně a obhrouble povzbuzuje. „Teď už jenom hlavičku, zlatíčko. Už to bude..., váš synáček je už skoro na světě. Ale teď musíme dávat dobrý pozor. Dělejte přesně to, co vám řeknu. Povídám... Rozumíte mi, madam? Přesně to, co řeknu!“

Přikývla jsem a s vypětím všech sil jsem se nadechla. Křečovitě jsem se držela ručníku, který mi pověsila na dřevěnou pelest za hlavou. Světlo svíčky vrhalo na strop obrovské stíny. Byly to prapodivné, potměšilé tvary. Jak jsem bolestí bez sebe blouznila, zdálo se mi, že mi nějak záhadně vyhrožují. V tom posledním osamoceném okamžiku nesnesitelné bolesti jsem měla pocit, že lidstvo vymřelo a já jediná zůstala naživu. Že v té pusté bolesti zůstanu uvězněná navěky.

Ucítila jsem, že praskám, že mne něco trhá. Pak byl klid... A ticho. Bezhlase ticho, které prozrazovalo ohromení a nevíru. První věc, kterou jsem spatřila, když jsem otevřela oči, byl obličej porodní báby. Zatímco ještě před chvílí byl zrudlý námahou, teď se z něj barva pozvolna vytrácela. Opodál jsem uviděla svou služebnou Simonettu, která s rukou přitisknutou na ústa couvala od postele.

Vzpomínám si, jak jsem si pomyslela: *Určitě je mrtvé!* Ale i v té zmatené chvílce předtím, než jsem se dozvěděla pravdu, jsem cítila, že je to horší. Mnohem horší. S vypětím sil jsem se

opřela o zvlhlý polštář, podívala se na zkrvavené prostěradlo pod sebou a uviděla to, co viděly i ony.

Nezačala jsem křičet. Žádná z nás nekřičela. Nevydaly jsme ani hlásku, ani tehdy, když jsme zpozorovaly, že se to slabě pohnulo, a my zjistily, že to žije. Ta věc, která ležela na prostěradle, byla na pohled tak neuvěřitelná, že člověk nedokázal přimět své hlasivky, aby vydaly sebemenší zvuk.

Všechny tři jsme jen zíraly, jako by se ta odporná ohavnost měla v našem němém zděšení rozplynout a vrátit se do světa zlých snů, kam patřila.

Jako první se z ohromení probrala porodní bába. Prudce se vrhla kupředu, aby přestříhla pupeční šňůru. Ruka se jí při tom třásla tak, že v ní skoro neudržela nůžky.

„Bože, smiluj se nad námi!“ zamumlala a bezděčně se pokřižovala. „Kriste, smiluj se nad námi!“

S otupělým klidem jsem se dívala, jak tu stvůru balí do plédu a ukládá do kolébky vedle postele. „Běž a přiveď otce Mansarta,“ řekla roztřeseným hlasem Simonettě. „Řekni mu, ať sem okamžitě přijde.“

Simonetta prudce otevřela dveře a seběhla po neosvětleném schodišti, aniž by se na mne ještě jednou podívala. Byla poslední služebnou, která kdy žila pod mou střechou. Od té strašné noci jsem ji už nikdy nespátřila. Nevrátila se dokonce ani pro své věci, které zůstaly v podkrovní komůrce. Otec Mansart přišel sám.

Porodní bába na něho čekala u dveří. Udělala vše, co se od ní očekávalo, a teď se již nemohla dočkat, až odejde a bude moci zapomenout na zlý sen, ve kterém se ocitla. Lhostejně jsem zaznamenala, že si ve své nedočkavosti úplně zapomněla říci o peníze.

„Kde je ta holka?“ zeptala se se zřejmou nelibostí. „Ta služka, Otče... Ona se s vámi nevrátila?“ Otec Mansart zavrtěl prošedivělou hlavou. „Ta maličká se mnou odmítla jít zpátky. Byla

hrůzou úplně bez sebe a nepodařilo se mi ji přesvědčit, aby mne doprovodila.“

„Abych pravdu řekla, vůbec mne to nepřekvapuje,“ řekla porodní bába pochmurně. „Řekla vám, že to dítě je zruďa? Za celou dobu, co dělám porodní bábu, jsem něco takového neviděla. A to jsem už viděla leccos, však to sám dobře víte, Otče. Ale naštěstí to nevypadá, že by mohlo vydržet dlouho naživu...“

Nevěřičně jsem je poslouchala. Mluvili tak, jako bych tam nebyla, jako by se ze mne tím, co se právě přihodilo, stal nějaký hluchý hlupák, který nemá žádné právo na lidskou důstojnost. Stejně jako z onoho stvoření v kolébce se i ze mne stal předmět zděšené debaty. Přestala jsem být lidskou bytostí...

Porodní bába se zachumlala do plédu a zvedla svůj košík. „Řekla bych, že umře. V podobných případech to tak většinou chválabohu dopadne. Zatím ještě nezačalo brečet. To bývá dobré znamení... Určitě do rána umře. Já s tím už každopádně nemám nic společného. Své jsem udělala. Dovolte, Otče, už musím běžet. Slíbila jsem, že vypomůžu u dalšího porodu. Je to paní Lescotová. Bude mít už třetí, víte...“

Její hlas slábl, jak mizela ve tmě schodiště. Otec Mansart za ní zavřel dveře, postavil lucernu na prádelník a mokrý plášť přehodil přes židli, aby uschl.

Měl příjemný obličej, ke kterému se člověk obracel s důvěrou. Protože za každého počasí chodil pěšky, byla jeho tvář opálená a ošlehaná větrem. Myslím, že mu tehdy bylo kolem padesátky. Věděla jsem, že za tu dlouhou dobu, co vykonává svůj úřad, již zažil mnoho hrůz. Přesto při pohledu do kolébky zděšením bezděčně uskočil. Jednou rukou pevně sevřel kříž, který mu visel na krku, zatímco druhou se rychle pokřížoval. Na chvíli si klekl a pomodlil se. Pak přistoupil k mé posteli.

„Drahé dítě,“ řekl s účástí. „Nezačínejte si myslet, že vás Pán opustil. Tragédie jako tato se vymykají lidskému chápání. Chci

vás požádat, abyste nezapomínala, že Bůh nikdy nic nestvoří bezúčelně.“

Zachvěla jsem se. „Ještě žije, vidíte, Otče?“

Přikývl. Přitom se kousl do spodního rtu a smutně pohlédl na kolébku.

„Otče,“ chvíli jsem bázlivě váhala a snažila se sebrat odvalu dořící, co jsem měla na mysli, „když se ho ani nedotknu..., když ho nebudu krmit...“

Nekompromisně zavrtěl hlavou. „Postoj církve je v takovýchto záležitostech celkem jasný, Madeleine. To, co navrhuje, by byla vražda.“

„Ale v tomhle případě by to přece bylo milosrdenství.“

„Byl by to hřích,“ řekl přísně, „smrtný hřích! Jakékoli myšlenky na takovou bezbožnost pusťte z hlavy. Vaší povinností je pomáhat svým bližním. Musíte se starat o tohle dítě a živit je stejně jako kterékoli jiné.“

Odvrátila jsem se od něho. Chtěla jsem říci, že i Bůh se může mýlit, ale ani ve svém hlubokém zoufalství jsem nedokázala najít odvalu k tomu, abych se nahlas tolik rouhala.

Copak jsem tu hroznou příšeru mohla považovat za lidskou bytost? Byla mi cizí jako plaz, ošklivá, odporná a nechtěná. Kde bral nějaký kněz právo trvat na tom, že má žít? Copak tohle bylo Boží slitování? Nezměrná Boží moudrost?

Upřeně jsem hleděla na pruhované tapety na zdech pokoje a po ztuhlých tvářích mi začaly stékat slzy vyčerpání, rozhořčení a utrpení. Tři měsíce jsem se prodírala nekonečným bludištěm neštěstí a nechala se vést jediným světlem, které vytrvale hořelo mimo můj dosah a neustále mne pobízelo, abych šla vpřed. Malým, mihotavým světlem naděje, které v sobě skrývalo příslib nového života.

Nyní to světlo zhaslo a zůstala pouze tma. Tma v nekonečné propasti se stěnamí hladkými jako sklo. V nejhlubší propasti pekla. Poprvé v životě jsem byla osamocená. Tohle břemeno mi nikdo nést nepomůže...